

Păcatul

Păcatul

„Toți au păcătuit și sînt lipsiți de slava lui Dumnezeu!" (Romani 3.23)

Un singur păcat este mai groaznic pentru Dum-nezeu decît sînt pentru noi mii de păcate sau chiar toate păcatele lumii.

Activitatea unei voințe independente este originea păcatului.

Dumnezeu nu lasă nimic să se întîmple ca și cum nu s-ar fi întîmplat; El poate să ierte toate, El poate să curețe de orice păcat, dar El ține seama de toate.

Domnul Isus Hristos este DRAGOSTE; cu cît vina mea este mai mare, cu atît am mai mare nevoie de El.

Dacă toate păcatele făptuite în lume ar fi întrunite în persoana ta și tu ai fi autorul lor, aceasta n-ar trebui să te împiedice să crezi în Dom-nul Hristos și să vii la Dumnezeu prin El.

Gîndește la starea reală a omului în ce privește încrederea pe care el și-o pune mai degrabă în om decît în Dumnezeu. Dacă vecinul lui i-ar cere să facă un lucru despre care conștiința lui i-ar spune că este rău înaintea lui Dumnezeu, el ar păcătui mai degrabă împotriva lui Dumnezeu și ar săvîrși acest rău, decît să își supere vecinul.

A păcătui și a-ți împlini datoriile religioase, aceste două lucruri merg împreună. Cînd puterea evlaviei lipsește, contactul cu lucrurile sfinte nu este decît „tot mai primejdios".

Dacă inimile noastre nu simt ce înseamnă păcatul, Domnul Isus Hristos a simțit acest lucru, atunci cînd a băut paharul amar și a fost făcut păcat în locul nostru; dar, dacă noi n-am înțeles - cel puțin într-o anumită măsură și nu, fără îndoială, în întregime - cum a înțeles Domnul Isus enor-mitatea păcatului în ochii lui Dumnezeu, sîntem cu totul străini de gîndul Domnului Hristos.

Adam a păcătuit și L-a părăsit pe Dumnezeu, pentru că dădea un mare preț ademenirilor lui Satan. El a crezut că Diavolul era pentru el un prieten mai bun decît Dumnezeu; el a învățat după aceea, pe propria lui piele, că vrăjmașul este min-cinos, că n-a avut niciodată putere de a da ce promitea, iar cursa întinsă de el îl conducea la moarte pe cel ce mușca din ea, căci „plata păcatului este moartea" (Romani 6.23).

Pe cruce a fost răstignit un Om fără pată, un Om desăvîrșit; și acest Om a fost părăsit de Dumnezeu.

Ce spectacol în ochii lumii! Este surprinzător că soarele - astrul minunat, care mărturisește slava lui Dumnezeu în creațiune - s-a întunecat cînd Martorul credincios și adevărat își ridica glasul spre Dumnezeul Său și nu primea nici un răspuns? Părăsit de Dumnezeu! Pentru ce motiv? Ce parte am eu la această cruce? Una singură: păcatele mele. Acest ceas solemn, mai presus ca oricare altul, depășește orice închipuire și rămîne unic în anele veșniciei.

Domnul Isus Hristos - Mîntuitorul - mai degrabă a murit decît să lase ca păcatul să-și continue existența înaintea lui Dumnezeu!

Din clipa în care harul lucrează în inimă, el produce sentimentul păcatului. În același timp, dragostea Domnului Isus Hristos, atingînd conștiința, adîncește în suflet convingerea păcatului; intensitatea acestuia din urmă are ca măsură con-vingerea mai mult sau mai puțin adîncă a dragostei Domnului Isus Hristos!